

La metgessa de La Caritat va certificar una mort sense explorar el cadàver

Una testimoni no es vapoder contenir d'adreçar-sea l'assassí confés i recriminar-li els seus crims

L'assassí confés, Joan Vila Dilmé, durant la setena sessió del judici per haver matat 11 ancians a La Caritat.

GIRONA | MARTÍ SANTIAGO

Les certificacions de les morts a La Caritat eren ciència infusa. Només es tenien en compte tres aspectes: comprovar les constants dels finats, conèixer el seu historial i observar si hi havia res anòmal. A partir d'aquí es feien suposicions raonables i es determinava la causa de la mort. Va ser l'ús d'aquest sistema el que va permetre que deu dels 11 assassinats comesos pel zelador del geriàtric Joan Vila Dilmé es confonguessin amb morts naturals o relacionades amb malalties que patien les víctimes. La doctora del

geriàtric va arribar a certificar un decés sense haver examinat el cos. Com que el cadàver de Montserrat Canalías Muntada estava dins el taüt va firmar "fallada multiorgànica". Havia sigut assassinada el 25 de setembre de 2010.

La doctora va ser interrogada ahir per les parts en la que va ser la setena jornada del judici contra l'assassí confés de La Caritat. No la van collar gaire però de la seva intervenció es dedueix que els assassinats es podrien haver descobert amb la quarta víctima -Isdra García Acejas-, assassinada el 28 de juny de 2010 amb una sobredosis d'insulina. En aquesta ocasió a la doctora no li va correspondre certificar la mort però sí va reconèixer que havia trobat estrany que l'anciana patís dues baixades de sucre importants i acabés morint just quan els sanitaris ja l'havien "remuntada" i li havien col·locat una via amb sèrum. "No era normal" i perfectament es podia correspondre a una mala administració d'insulina però a Isdra García Acejas no se li va comprovar el sucre.

La doctora va vincular la mort de Rosa Baburés Pujol -28 d'agost de 2009- a una insuficiència cardíaca. Havia patit cinc infarts amb anterioritat; la de Francisca Matilde Pujol -10 d'octubre de 2009- "crèiem que era un ictus"; Teresa Puig Boixadera -14 de febrer de 2010- va ser considerada com fallada multiorgànica perquè patia una "neoplàsia de colon"; també va declarar "fallada multiorgànica" la mort de Carme Vilanova Viñolas -18 d'agost de 2010-, "vaig pensar que la mort era pel seu deteriorament", s'explicava; a Joan Canal Julià -19 de setembre de 2010- li va atribuir "mort natural"; i així amb totes les víctimes. Menys una.

El descobriment dels assassinats es deu a la directora de l'hospital d'Olot. Es va negar a certificar la mort de Paquita Gironès Quintana -18 d'octubre de 2010- perquè presentava signes d'haver ingerit un càustic i sospitava que o havia sigut un accident o havia intentat suïcidar-se. "La llengua negra, la boca cremada, l'escot cremat i l'hematoma a la galta" eren signes "indubtables" de mort violenta. En Va informar la policia. Les esquitxades d'àcid al cos li feien pensar en un "rebuig de Paquita" per impedir ser assassinada però Joan Vila se'n va sortir i li va injectar àcid desincrustant coll avall. La directora de l'hospital va ser clara: "El dolor d'una ingesta d'àcid càustic és insuportable, necessita altes dosis de morfina" per alleugerir el patiment.

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2013/06/05/metgessa-caritat-certificar-mort-explorar/620502.html?utm_source=rss